

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 20. juna 2014. god.
Br.ref.:RK645/14

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI33/13

Podnosilac

Abdyl Pasjaqa

**Ocena ustavnosti odluke br. Pkl. br. 167/12 Vrhovnog suda od 29.
novembra 2012. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Abdyl Pasjaqa, zastupljen od strane g. Sadri A. Godanci, advokat u Prištini.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava odluku br. Pkl. br. 167/12 Vrhovnog suda od 29. novembra 2012. god., koja mu je uručena u decembru 2012. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je žalba podnosioca zahteva kojom tvrdi da je presuda Pkl. br. 167/12 Vrhovnog suda od 29. novembra 2012. god., doneta kršeći zakon i ustavne principe.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 (2) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 11. marta 2013. god., podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 25. marta 2013. god., predsednik je imenovao sudiju Ivan Čukalović za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Arta Rama-Hajrizi.
7. Dana 7. maja 2014. god., Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu preporuku o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

8. Iz podnesaka podnosioca zahteva proizilazi da je on krajem devedesetih migrirao u Ujedinjeno Kraljevstvo, gde je dobio državljanstvo i upoznao sestre D., preko njegovog prijatelja.
9. Dana 9. decembra 2005. god., presudom P. br. 152/2005, Opštinski sud u Prištini proglasio je podnosioca zahteva krivim na osnovu člana 257.1 i 3 UNMIK Uredbe 2003/26/Privremenog krivičnog zakona Kosova (u daljem tekstu: PKZK), pronevera novčanih sredstava, koja su mu bila poverena od strane sestara D. i izrekao kaznu zatvora u vremenskom trajanju od 3 godine i 6 meseci, kao i da mora da plati ukupan iznos od 210.347, 21 evra.
10. Podnosilac zahteva se žalio na ovu odluku Okružnom sudu u Prištini, *inter alia*, na osnovu toga, da je Opštinski sud u Prištini pogrešno utvrdio činjenice i povredio osnovne odredbe Privremenog zakonika o krivičnom postupku Kosova (u daljem tekstu: PZKPK) i PKZK.
11. Odlukom Ap. br. 69/2009 od 15. marta 2007. god., Okružni sud u Prištini je zaključio da je žalba podnosioca zahteva osnovana, s obzirom da prvostepeni sud u obrazloženju svoje osporene presude nije potpuno i ispravno ocenio sve

dokaze razmotrene na pretresu i nije ocenio ili analizirao dokaze u skladu sa članom 387. PZKPK. Kao posledica toga, Okružni sud je poništio presudu Opštinskog suda i vratio predmet istom sudu na ponovno suđenje.

12. Dana 25. jula 2008. god., Opštinski sud u Prištini, uzimajući u obzir primedbe Apelacionog suda, još jednom je utvrdio da je podnosilac zahteva kriv zbog pronevere novčanih sredstava i izrekao istu kaznu kao ranije.
13. Podnosilac zahteva je na ovu odluku ponovo izjavio žalbu Okružnom sudu u Prištini, koji je presudom Ap. br. 69/2009 od 14. juna 2011. god., utvrdio da je žalba branioca optuženog osnovana i preinačio presudu Opštinskog suda tako što je oslobodio podnosioca zahteva optužbe prema članu 257.1 i 3. PKZK da je zlopotrebio poverenje oštećenih stranaka. Prema Okružnom sudu, tačnost izjava oštećenih stranaka je veoma sumnjiva i, uzimajući u obzir princip da u nedostatku dovoljnih i pouzdanih činjenica, treba uvek odlučiti u korist optuženog na osnovu principa "*In dubio pro reo*", sud je oslobodio podnosioca zahteva optužbe.
14. Dana 15. oktobra 2012. god., glavni državni tužilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti (KMLP. II. 123/12) Vrhovnom sudu, tražeći da poništi presudu Ap. br. 69/2009 Okružnog suda od 14. juna 2011. god., i ponovo pokrene postupak razmatranja, s obzirom da presuda, po njegovom mišljenju, ne sadrži razloge za utvrđivanje odlučujućih činjenica, da je pretres trebao da se održi i da strankama nije dat nikakav savet u vidu pravne pouke.
15. Podnosilac zahteva je odgovorio na zahtev glavnog državnog tužioca, predlažući da se zahtev državnog tužioca odbije kao neosnovan ili kao van roka, s obzirom da je podnet nakon više od 16 meseci od osporene presude.
16. Dana 29. novembra 2012. god., Vrhovni sud je presudom Pkl. br. 167/2012, utvrdio, *inter alia*, da "*Navodi javnog tužioca da je povređen zakon u korist optuženog su osnovani [...] Ne stoje ni navodi branioca optuženog da je zahtev za zaštitu zakonitosti za kasnio, jer je podnet nakon više od 16 meseci, jer u skladu sa članom 452, stav 2 i 3 ZPPK-a, Državni tužilac nije ograničen u vremenskom roku (kao što ovaj rok važi za druge stranke iz citiranog člana) o vršenju ovog prava.*" Vrhovni sud je dalje odlučio da „[...] pošto je krivični zakon u konkretnom slučaju povređen u korist optuženog [podnosioca zahteva], sud je samo konstatovao ovu povredu, ne dirajući pravosnažnu odluku [...]“.

Navodi podnosioca zahteva

17. U zahtevu, podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud povredio zakon i ustavne principe, posebno, članove 3, 6, 21, 24, 31 i stavove 2. do 4. člana 102. Ustava. Po njegovom mišljenju, Vrhovni sud je u suprotnosti sa samim sobom u obrazloženju svoje presude, kada je usvojio zahtev javnog tužioca i našao da je zakon povređen u korist podnosioca zahteva, uprkos činjenice da je zahtev bio zastareo.
18. Stoga, podnosilac zahteva od Suda da oceni zakonitost presude Vrhovnog suda i da donose odluku u okviru nadležnosti predviđenih zakonom i Ustavom.

Prihvatljivost zahteva

19. Kako bi bio u stanju da reši zahtev podnosioca zahteva, Sud prvo treba da ispita da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
20. S tim u vezi, Sud se poziva na pravilo 36 (2) Poslovníka o radu, koje propisuje da zahtev ne treba da bude očigledno neosnovan.
21. U konkretnom slučaju, podnosilac zahteva tvrdi da je presuda Pkl. br. 167/2012 Vrhovnog suda od 29. novembra 2012. god., povredila njegova prava garantovana članovima 3, 16, 21, 24, 31, 102, stavovi 2 do 4 Ustava i zahteva od Suda da oceni zakonitost presude Vrhovnog suda.
22. U ovom smislu, Sud ponavlja da nije njegova dužnost prema Ustavu da postupa kao apelacioni sud ili sud četvrtog stepena u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova, uključujući Vrhovni sud. Uopšteno govoreći, "Sudovi sude na osnovu Ustava i zakona" (član 102 Ustava). Tačnije rečeno, uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, *Garcia protiv Španije* [VK], br. 30544/96, stav 28, Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-I).
23. Pored toga, Sud se poziva na presudu ESLJP u slučaju *DMD Group, A. S. protiv Slovačke*, zahtev 19334/03, od 5. oktobra 2010. god., u kojoj se tvrdi da: "*Sud dalje ponavlja, da u principu, povreda domaćih zakonskih odredaba od strane sudova, koje se odnose na uspostavljanje i nadležnost organa dovodi do povrede člana 6 § 1. Sud, stoga, može ispitati da li su domaći zakoni bili ispoštavani u tom smislu. Međutim, imajući u vidu opšti princip da je na domaćim sudovima da tumače odredbe domaćeg zakona, Sud nalazi da ne može sumnjati u njihovo tumačenje, osim ako je došlo do flagrantne povrede domaćeg zakona* (vidi, *mutatis mutandis*, *Coëme i drugi*, gore citiran, § 98, i *Lavents*, gore citiran, § 114)."
24. Što se tiče slučaja podnosioca, Sud primećuje da je Vrhovni sud odlučio da usvoji zahtev Državnog tužioca za zaštitu zakonitosti, nalazeći da je presudom Okružnog suda u Prištini, Ap. br. 69/2009, od 14. june 2011. god., povređen zakon u korist podnosioca zahteva. Vrhovni sud je zaključio da: "*Međutim, pošto je krivični zakon u konkretnom slučaju povređen u korist optuženog, sud je samo konstatovao ovu povredu, ne dirajući pravosnažnu odluku.*"
25. Sud, stoga, primećuje da Vrhovni sud nije preinačio presudu Okružnog suda, kojom je podnosilac zahteva oslobođen od optužbi, već je ostavio presudu na snazi.
26. Štaviše, u pogledu odluke Vrhovnog suda, podnosilac zahteva nije potkrepeo njegovu tvrdnju na ustavnim osnovama i nije pružio dokaze da su mu prava i slobode povređena od strane javnih organa.
27. Stoga, Sud ne može da zaključi da su relevantni postupci pred Vrhovnim sudom bili na bilo koji način nepravilni ili proizvoljni (Vidi slučaj KI14/13, podnosilac zahteva *Opština Podujevo*, Rešenje o neprihvatljivosti od 12. marta 2013. god.).

28. U ovim okolnostima, Sud zaključuje da je zahtev očigledno neosnovan.

IZ TIH RAZLOGA

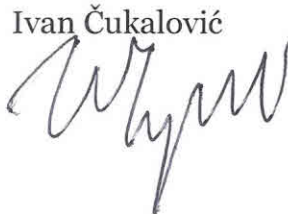
Ustavni sud, u skladu sa pravilima 36 (2) i 56 (2) Poslovnika o radu, dana 7. maja 2014. god., jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Ivan Čukalović

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani

